

prostor, udari burja po strani proti njemu, ga zanese čez državno cesto in pridvigne čez zid, ki loči Valenčičev vrt od te ceste. Mi, ki smo to gledali, smo menili, da se je gospod silno poškodoval, in hiteli smo mu na pomoč. Toda ni je bilo treba. Tako na rahlo se je bil preselil na vrt, da je že silil nazaj, ko smo mi cesto prestopili. Plašček je bolj nase povil in šel proti Trnovemu, kjer je stanoval. Ljudje sodijo, da burja odjenjava in da nima več tiste moči, kakršno je nekdanj izkazovala. Jaz bi temu ne pritrdil, ampak rekel, da se ne vidi več tolikanj opasna radi tega, ker se glavni promet ne vrši več po cesti in torej ni več toliko objekta, nad katerim bi se znašala. Mi, ki smo je vajeni, bi jo pogrešali, ko bi nas včasih ne previhrala in potem potisnila v prijazen gorek kotiček, v katerem je tako vabljivo se pogovarjati, ko zunaj bobni in ometa s snegom po oknih. In ako kdo potrka na vrata in mu jih vse hiti odpirat, s kakim veseljem se mu vse nasmeje, ko se jame otresati in praviti, da so ga že dvomi poprijemali, da ne bo zmagal; takoj pa kakor dober domačin tudi pristavi, da se čuti sicer krepkega, ampak silno lačnega. „Da, da,“ mu vse pritrdi. In modrijan pristavi: „Burja izpiha človeka odzunaj in odznotraj in zatorej po Krasu ni debelih zdravnikov, kakršni se nahajajo po drugih krajih, kjer nimajo ljudje zdravilne burje.“

Poslavljam se od tebe, stara znanka! Dostikrat sva se skušala, in priznavam, da končno si ti zmagala. Vendar ne ločim se od tebe in za pečjo te bom še vedno rad poslušal!

Pri seji . . .

Med modrujočimi damami
sem v kotu sedela,
poltema nad nami je mrežo
razpela.

In to in ono prevažno
so dame motrile;
in žensko vprašanje docela —
rešile . . .

Jaz v kotu molče sem sedela;
oko polzaprto
v polkrog sem samotna imela
uprto.

In v duši spomin mi je vstajal,
kako v tej stanici
nekoč si s pogledi poljubljal
mi lici . . .

Utva.